

องค์ประกอบการแสดงหยูจีแดนซ์ การเต้นรำสมัยใหม่ของจีน*
YU JI DANCE PERFORMANCE ELEMENTS CHINESE MODERN DANCE

ชาย จาง¹, ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ²
Kai Zhang¹, Pattamawadee Chansuwan²
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม^{1,2}
Mahasarakham University^{1,2}
Email : 904780122@qq.com

บทคัดย่อ

การวิจัยองค์ประกอบการแสดงหยูจีแดนซ์ การเต้นรำสมัยใหม่ของจีน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการแสดงหยูจี วิธีการศึกษาจากเอกสารและเก็บข้อมูลภาคสนามโดยการสังเกตและสัมภาษณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์ จากกลุ่มผู้รู้ จำนวน 5 คน กลุ่มผู้ปฏิบัติ จำนวน 3 คน และกลุ่มบุคคลทั่วไป 20 คน แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า หยูจีแดนซ์ เป็นศิลปะการแสดงสมัยใหม่จีน ที่นำเอาความเป็นปักกิ่งโอเปร่าเข้ามาผสมผสาน โดยใช้แนวคิดของปักกิ่งโอเปร่าสื่อให้เห็นความร่วมมือกับรูปแบบของการแสดง เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการเรื่องราวในช่วงเวลาที่กำหนด ที่เป็นการเปิดโลกทัศน์นาฏกรรมสมัยใหม่ของจีน โดยหยาง ลี ผิง ผู้ออกแบบการแสดง โดยองค์ประกอบของการแสดง ได้แก่ แนวคิดรูปแบบการแสดง ดนตรี เครื่องแต่งกาย และฉากอารมณ์ หยูจีแดนซ์ เป็นนวัตกรรมสร้างสรรค์ทางศิลปะการแสดงสมัยใหม่ของจีน ที่มีผลมาจากการพัฒนาทาง “ประวัติศาสตร์ใหม่” อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาสังคมในวัฒนธรรมยุคต่าง ๆ ที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมของผลงานและการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยและวัฒนธรรมของการเปิดกว้างส่งผลกระทบต่อทั้งประเทศ อีกทั้งแนวคิดดั้งเดิมได้เริ่มเปลี่ยนแปลงและได้รับการสืบทอด

คำสำคัญ : หยูจีแดนซ์; องค์ประกอบการแสดง; การเต้นรำสมัยใหม่ของจีน

ABSTRACT

This study focuses on exploring the elements of Yu Ji Dance Performance, a modern Chinese dance form that incorporates the traditional Beijing Opera. The research approach used was qualitative, utilizing document analysis and field data collection through observation and interviews. Observational and interview forms were used to collect data from a group of 5 knowledgeable individuals, 3 practitioners, and 20 of the general public. The data is then analyzed using content analysis methods.

The research found that Yu Ji's dance performance is a new era of Chinese performing arts that combines the characteristics of Beijing opera with contemporary dance, using Beijing opera aesthetics to convey a sense of modernity to the performance style, to showcase the evolution of storytelling during a specific period. It opens up a new perspective on the modern drama of China, designed by designer Yang Li Ping, and includes the components of the performance such as ideas, performance styles, music, costumes, and mood settings. Yu Ji dance performance is an innovative art form that reflects the development of "new history" in Chinese performing arts, while also reflecting the evolution of social and cultural values of different eras and its impact on the entire country. Moreover, the original ideas have started to transform and have been inherited.

Keywords : Yu Ji dance; Performance elements; Chinese modern dance

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีอารยธรรมยาวนานที่สุดประเทศหนึ่ง โดยหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่สามารถค้นคว้าได้บ่งชี้ว่าอารยธรรมจีนมีอายุถึง 5,000 ปี ซึ่งแบ่งเป็น 1) ยุคก่อนประวัติศาสตร์ ได้แก่ ยุคหินเก่า ยุคหินกลาง ยุคหินใหม่ ยุคโลหะ 2) ยุคโบราณ ได้แก่ ราชวงศ์เซี่ย ราชวงศ์ซาง ราชวงศ์โจว ราชวงศ์ชิว ยุคเลียดก๊ก 3) สมัยราชวงศ์และจักรวรรดิ ได้แก่ ยุคราชวงศ์ฉิน ยุคราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ยุคราชวงศ์ฮั่นตะวันออก ยุคสามก๊ก ยุคราชวงศ์จิ้นตะวันตก ยุคราชวงศ์จิ้นตะวันออก ยุคราชวงศ์เหนือใต้ ยุคราชวงศ์สุย ราชวงศ์ถัง ยุคห้าราชวงศ์สิบอาณาจักร ราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์หยวน ราชวงศ์หมิง ราชวงศ์ชิง 4) จีนยุคใหม่ ได้แก่ ยุคสาธารณรัฐจีน (เมซง สอดส่องกฤษ และฉวีวรรณ ว่องเจริญกุล, 2553) ยุคสาธารณรัฐประชาชนจีน (ปัจจุบัน)

ยุคราชวงศ์ฮั่นตะวันตก มีเป็นรูปแบบการปกครอง ภาษาอักษร การศึกษาวัฒนธรรม ขนบประเพณีที่กลืนกลายเป็นหนึ่งเดียว เกิดเป็นวัฒนธรรมร่วมกันที่เรียกว่า “วัฒนธรรมของชาติฮั่น” นับแต่นั้นมาชนชาติฮั่นมีความเจริญรุ่งเรือง จึงมักได้รับการยอมรับให้เป็นกลุ่มผู้นำในดินแดนแถบนี้ ถือเป็นผลแห่งวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์และการหลอมกลืนโดยธรรมชาติ ในภายหลังกยุคสมัยอันต่อมา แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงผู้ปกครองหรือราชวงศ์อีกมากมาย แต่กลุ่มผู้นำยังคงเป็นชาว

อันตลอดมา นอกจากนี้ในยุคของราชวงศ์ฮั่นได้ถูกจารึกเป็นวรรณกรรมที่เล่าขานสืบต่อกันมาหลายยุคสมัย โดยเฉพาะ ตำนานขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ "ฉ้อป้าอ๋อง" หรือ ซีฉู่ป้าหวาง ถูกเล่าขานสืบต่อกันมายาวนานบนแผ่นดินจีน มีบันทึกไว้ในวรรณคดีเรื่องสำคัญแห่งการสถาปนาราชวงศ์ฮั่น (คือ “ไซฮั่น”) และ ความขัดแย้งของจูฮั่น (The Chu Han Contention)

การตีความสมัยใหม่ของมหากาพย์โบราณสร้างจากเรื่องราวจากประวัติศาสตร์โบราณของจีน ความขัดแย้งของจูฮั่น (The Chu Han Contention) สงครามระหว่างสองรัฐที่แย่งชิงอำนาจ เรื่องราวความรักรอบข้างของสงครามระหว่างผู้นำของ เชียงยวี และนางสนม หยูจี เป็นละครที่มีชื่อเสียงในปักกิ่ง ซึ่งเป็นศิลปะดั้งเดิมมีพื้นฐานมาจากโอเปร่าและละครเป็นหลัก หลังจากพัฒนามาอย่างยาวนาน ละครจีนดั้งเดิมได้ก่อกำเนิดอุปรากรจีนหลายร้อยเรื่อง โดยมีอุปรากรหลักห้าประเภท ได้แก่ "โอเปร่าปักกิ่ง เป็นแกนหลัก ละครเกิดขึ้นจากการนำละครตะวันตกเข้ามาในศตวรรษที่ 20 อุปรากรจีนเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมประจำชาติจีน เรียกว่าเป็นแก่นสารของชาติจีน รูปแบบหลักของการแสดงคือการแสดงออกทางศิลปะที่หลากหลาย เป็นที่ชื่นชอบของสาธารณชนและยังครองตำแหน่งสำคัญในโรงละครโลก ละครโบราณสามเรื่องในโลก (Bang Xiao, 2022) สนมหยูจีสนมรักของเซียงอวี ยอดนักรบในประวัติศาสตร์จีน ช่วงสงครามฉู่ฮั่น กล่าวกันว่าหยูจีเป็นสตรีที่มีรูปลักษณ์สวยสมบูรณ์แบบ แม้ร่างกายของนางจะบอบบางแต่จิตใจกลับเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวไม่แพ้บุรุษ พื้นเพหยูจีเป็นชาวมณฑลเจียงซู ไม่ปรากฏชื่อจริงและวันเดือนปีเกิด พี่ชายของนางเป็นขุนพลอยู่ในกองทัพของเซียงอวี ตั้งแต่ช่วงเริ่มก่อกบฏต่อราชวงศ์ฉิน หยูจีกับเซียงอวีต่างตกหลุมรักและใช้ชีวิตกัน นางปฏิเสธที่จะรอคอยสามีอยู่ด้านหลังจึงติดตามกองทัพของเซียงอวีไปในทุกสนามรบ ในยุทธการเมื่อ 202 ปีก่อนคริสตกาล เซียงอวี ถูกกองทัพผสมของหลิวปังล้อมเหล่าทหารฮั่นร้องเพลงพื้นเมืองของฉู่ทำให้ทัพเซียงอวีเสียขวัญ เซียงอวีรู้ว่าไม่มีทางหนีอีกต่อไปจึงร่ำลาหยูจีพร้อมกลองและร้องเพลงที่เรียกว่า เพลงแห่งไก่เซีย เพื่อแสดงความโศกเศร้า หยูจียังคงอยู่กับเซียงอวีตราบจนวาระสุดท้าย นางร้ายระบำดาบและร้องเพลงตอบแทนเพื่อให้เซียงอวีหายฟุ้งซ่าน ภายหลังเซียงอวีฆ่าตัวตาย หยูจี จึงใช้ดาบจบชีวิตตัวเองตามไป

นาฏกรรมเรื่องซุ่มโจมตี เป็นนาฏกรรมที่กำกับโดยหยางลี่ผิง ในปี 2015 นาฏกรรมเรื่องนี้เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมของชาวจีน ซึ่งได้ถอดแบบตัวละครในประวัติศาสตร์ของสตรีชาวจีนออกมาโดยใช้แนวทางการพัฒนาเรื่องราวเพื่อเป็นบริบทของการพัฒนาทางด้านทางการแสดง นาฏกรรมพื้นบ้านในอดีตของ หยาง ลี ผิง ได้รับการผสมผสานองค์ประกอบที่ทันสมัยเข้าไว้ด้วยกัน ทั้งในด้านการออกแบบตัวละคร และผสมผสานความสมัยใหม่ให้เกิดความสมจริงแก่ผู้ชม และนำความคิดที่สมจริงมาเสนอให้ผู้ชมในแง่ของการออกแบบละคร

ละครการซุ่มโจมตี (ฉือ เมียน หมาย ผู่) ของ หยาง ลี ผิง ได้สร้างภาพลักษณ์ของตัวละครที่แตกต่างกันและแต่ละภาพมีความทันสมัย หยูจินเป็นตัวละครหญิงเพียงคนเดียวในโรงละครเต๋นร่า หยางลี่ผิง ฉือ เมียน หมาย ผู่ นักแสดงหลักของละครเรื่องนี้ดำเนินการแสดงโดยผู้ชายและหยูจีก็แสดงโดยผู้ชาย หยาง ลี ผิง ยังคงอ้างถึงการใช้นักแสดงชายในโอเปร่าโดยย่ำว่าต้องคัดเลือกนักแสดงชายที่จะสามารถแสดงเป็นผู้หญิงได้อย่างสมจริง นี่คือการกำเนิดและเลือดของวัฒนธรรมจีนโบราณที่เธอได้รับการสั่งสมมาจากชนกลุ่มน้อยในมณฑลยูนนาน มีคำพูดเดิมว่า “สวรรค์และโลกหยินและหยาง

คือความสมดุลที่ดีที่สุด” การออกแบบการเดินรำ Ye Jintian ใช้สีแดง เพียงสีเดียวเพื่อให้กับบทบาทของหยูจี มีความแข็งแกร่ง และเป็นตัวแทนของเพศสภาพผู้หญิง

หยูจี เป็นเหมือนแสงเทียนที่จุดประกายในค่ำคืนที่มีมืดมิดสวยงาม และเปราะบาง ในด้านของเครื่องแต่งกายนั้น จะสื่อถึงตัวละครอื่น ๆ ส่วนใหญ่เน้นความสวยงามของสีแดงเป็นหลักตัวละครหยูจี ได้ผสมผสานแก่นแท้ของจิวจินเข้ากับบทบาทของ ผู้ชายที่แสดงเป็นบทผู้หญิง และการแสดงออกถึงความแข็งแกร่งของผู้ชายในความนุ่มนวลของผู้หญิง เธอเป็นตัวละครเดียวที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสงคราม ความอ่อนโยนของเธอได้มอบให้กับกษัตริย์ของแคว้น และยังนำความสบายใจและความหวังมาในใจของผู้คน

นาฏยประดิษฐ์หยูจี ของ หยาง ลี ผิง เป็นศิลปะการแสดงสร้างสรรค์สมัยใหม่ของจีนที่นำเอาความเป็นปักกิ่งโอเปร่าเข้ามาผสมผสาน โดยใช้การแต่งหน้าแบบปักกิ่งโอเปร่าสื่อความร่วมมือกับแนวคิดของการแสดง เพื่อเป็นการแสดงการพัฒนาเรื่องราวในช่วงเวลาที่กำหนด ที่เป็นการเปิดโลกทัศน์นาฏกรรมสมัยใหม่ของจีน ผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาองค์ประกอบนาฏยประดิษฐ์หยูจี ในแบบของ หยาง ลี ผิง ศิลปินแห่งชาติจีน มาผ่านกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีทางด้านมานุษยวิทยาและนาฏยศิลป์มาร่วมอธิบายผลการศึกษาก็จะทำให้เกิดองค์ความรู้ทางด้านศิลปะการแสดง และยังเป็นการยกระดับงานวิจัยทางด้านนาฏยศิลป์ ซึ่งจะเป็ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ทางวิชาการที่เป็นมาตรฐานระหว่างประเทศในระดับสากล

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาองค์ประกอบการแสดงหยูจีแดนซ์ การเดินรำสมัยใหม่ของจีน

3. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

3.1 ทำให้ทราบถึงองค์ประกอบการแสดงหยูจีแดนซ์ การเดินรำสมัยใหม่ของจีน

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอีกทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามโดยกำหนดกรอบและขั้นตอนของระเบียบวิธีวิจัยดังนี้ ประชากรกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย 1) กลุ่มผู้รู้ (Key Informant) ได้แก่ (1) ผศ.ดร.พีระ พันธุ์ท้าว ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์ตะวันตก (2) Mr. Wu Baoping อาจารย์มหาวิทยาลัยจันเจีย มณฑลกว่างตุง ประเทศจีน (3) Mr. Zhu Peike อาจารย์มหาวิทยาลัยจันเจีย มณฑลกว่างตุง ประเทศจีน (4) Miss Wang Xiaodang อาจารย์มหาวิทยาลัยจันเจีย มณฑลกว่างตุง ประเทศจีน (5) Mr. Wang Tao 2) กลุ่มผู้ปฏิบัติ (Casual Informant) ได้แก่ (1) Mr. Zhang Kanghui อาจารย์มหาวิทยาลัยเสินเจิ้น มณฑลกว่างตุง ประเทศจีน (2) Mr. Gao Liang อาจารย์มหาวิทยาลัยเสินเจิ้น มณฑลกว่างตุง ประเทศจีน (3) Mr. Pan Yanhe นิสิตต่างชาติ ภาควิชาศิลปะการแสดง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 3) กลุ่มบุคคลทั่วไป (General Informants) ประกอบด้วย นิสิต กลุ่มผู้ชมการแสดง โดยใช้วิธีสุ่มแบบก้อนหิมะ (Snowball Sampling) จำนวน 20 คนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ 1) แบบสัมภาษณ์ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและแบบ

สัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง 2) แบบสังเกต ได้แก่ แบบสังเกตแบบมีส่วนร่วมและแบบสังเกตไม่มีส่วนร่วม การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามการวิจัยครั้งนี้ ใช้ข้อมูลภาคสนามเป็นหลักประกอบด้วย 1) การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและไม่มีโครงสร้าง สัมภาษณ์ผู้รู้ เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลเพื่อนำมาสังเคราะห์ วิเคราะห์เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบของการวิจัย โดยการสัมภาษณ์ทุกครั้งผู้วิจัยจะติดต่อทางโทรศัพท์ไปยังผู้ให้ข้อมูลเพื่อนัดหมายการสัมภาษณ์ เพื่อให้การเก็บข้อมูลทุกครั้งเป็นไปด้วยความเรียบร้อย การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจัดกระทำข้อมูลโดยการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ การสังเกต มาตรวจสอบ ความถูกต้อง และจัดกลุ่มของข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัยการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้เทคนิคการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation Technique) และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis)

5. ผลการวิจัย

องค์ประกอบการแสดงหยูจีแดนซ์ การเต้นรำสมัยใหม่ของจีน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย จากการศึกษพบว่า องค์ประกอบการแสดงหยูจีแดนซ์ มีดังนี้

1. แนวคิดในการแสดง

หยูจีเป็นตัวละครหญิงคนเดียวใน “ฉือ เมียน หมายฝู” หยูจี เป็นตัวอย่างทั่วไปของความแน่วแน่และไม่เห็นแก่ตัวเพื่อความรักและเป็นตัวแทนของการแสวงหาความเรียบง่ายที่ต่อต้านโลกของการต่อสู้ของผู้ชาย การแสดงของหยูจี ไม่เพียงแต่เป็นการฟื้นฟูประเพณีเท่านั้น แต่ยังมี ความสำคัญทางสังคมที่สมจริงไหลลื่นด้วยความงามของการผสมผสานระหว่างความคลาสสิกและความทันสมัย ตัวละครทุกตัวในโรงละครเต้นรำ “ฉือ เมียน หมายฝู” มีทั้งเก่าและใหม่พวกเขาไม่ได้เป็นเพียงภาพบนเวทีเท่านั้น แต่ยังเป็นภาพเงาของปรากฏการณ์ทางสังคมในสมัยโบราณและสมัยใหม่อีกด้วย หยาง ลี ผิง ตีความเรื่องราวโบราณในรูปแบบใหม่เพื่อสื่อสารกับสาธารณชนสมัยใหม่

2. รูปแบบการแสดง

สไตล์การแสดงของ "Yu Ji" ส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นจากการใช้ภาษากายของนักแสดง และภาพลักษณ์ของตัวละคร รูปแบบของภาษากายที่นักแสดงนำเสนอมีลักษณะเฉพาะคือความหลากหลายและเปิดกว้างมันไม่ได้ประกอบด้วยองค์ประกอบการเต้นเพียงองค์ประกอบเดียวแต่เป็นความซับซ้อนของโครงสร้างแบบดั้งเดิมและสมัยใหม่ตะวันออกและตะวันตก สร้างตามประเพณีและกลับสู่ประเพณีในการสร้าง การแสดงส่วนใหญ่ประกอบด้วยสื่อภาษากายสองแบบ ได้แก่ การเต้นรำโอเปร่าและการเต้นรำสมัยใหม่

ภาพลักษณ์ของ Yu Ji ในละครเต้นรำเรื่อง "ฉือ เมียน หมายฝู" เป็นการแสดงออกทางร่างกายของผู้หญิงโดยทั่วไป Yu Ji เดิมเป็นตัวละครผู้หญิง แต่ผู้กำกับใช้ร่างกายผู้ชายเพื่อตีความความเป็นผู้หญิงในละครเรื่องนี้ การกำหนดบทบาทนี้มาจากวิธีการเล่นบทบาทในละครโอเปร่า และยังสร้างความแตกต่างอย่างมากกับลักษณะเฉพาะในละครเต้นรำแบบดั้งเดิม ในละครเต้นรำรูปลักษณ์ที่เกือบเปลือยเปล่าของ "Yu Ji" ทำให้ทุกคนตกตะลึง และการเคลื่อนไหวที่นุ่มนวลและนุ่มนวลของ "เธอ" ได้ปกปิดลักษณะทางกายภาพของผู้ชายของตัวนักแสดงเอง

ภาพตัวละครของ "Yu Ji" ใช้องค์ประกอบศิลปะอุปรากรจีนแบบดั้งเดิม และนักเต้นชายสวมบทบาทเป็น Huadan ในทางกลับกัน การเคลื่อนไหวร่างกายของนักเต้นมีการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพจากการสวมเครื่องแต่งกายสีแดงอันเป็นสัญลักษณ์ โอเปร่าใช้การเต้นรำแบบ "ร่าง" เป็นพื้นฐานของภาษากาย และท่าทางมือที่โดดเด่นของ Huadan "นิ้วหลานหัว" การเกี่ยวเท้า เนยเหยว และการเคลื่อนไหวอื่น ๆ ล้วนแสดงเป็นสตรีคลาสสิกใน โอเปร่า ในเวลานี้ การเคลื่อนไหวของร่างกายของมือและเท้าเพิ่มขึ้นตามลำดับ จากร่างกายที่ทันสมัยและดั้งเดิมเป็นการผสมผสานระหว่างร่างกายสมัยใหม่และคลาสสิก จากแรงที่ไม่ได้ตอบของมือและเท้าไปจนถึงแรงที่ใช้งาน มันมีขนาดเล็กกลาง และ ความเร็วในการก้าวยังมาพร้อมกับอารมณ์ที่ขึ้นๆ ลงๆ การเคลื่อนไหวร่างกายเป็นไปอย่างอ้อมค้อม สง่างาม และท่าทางการร้ายรำก็สง่างาม

ภาพที่ 1 รูปแบบการแสดงหยูจีแดนซ์

3. ดนตรี

องค์ประกอบดนตรีของ หยูจี ในละครเต้นรำ “ฉือ เมียน หมายฝู” รวมเพลงเต้นรำสมัยใหม่ บทอุปรากรปักกิ่ง เครื่องดนตรี pipa และ guzheng แบบดั้งเดิม การผสมผสานระหว่างองค์ประกอบดนตรีแบบดั้งเดิมและองค์ประกอบเพลงเต้นรำสมัยใหม่ยังสะท้อนถึงแนวคิดดั้งเดิมของความทันสมัย ใน “ฉือ เมียน หมายฝู”

ภาพที่ 2 เครื่องดนตรีประกอบการแสดง หยูจีแดนซ์

4. เครื่องแต่งกาย

ในละครเด่นรำ หยู่จิ เดินช้า ๆ จากเวทีด้านข้างไปยังกลางเวที โดยสวมกางเกงชั้นในสีเนื้อเพียงคู่เดียวเพื่อปกปิดอวัยวะเพศ และตัวละครผู้หญิงที่เป็นตัวแทนของร่างกายผู้ชายก็เริ่ม "พูด" จากนั้น หยู่จิ ก็สวมชุดสีแดงอันเป็นสัญลักษณ์ รูปลักษณ์ของ หยู่จิ จะเป็นสีแดงเล็กน้อยในโลกของผู้ชายที่ขาวดำ ชุดนี้มีภาพความงามที่สง่างาม ลึกลับ คลาสสิก และปรัชญาของเครื่องแต่งกายแบบ ตะวันออกดั้งเดิม ทันทสมัยโดยไม่ละสายตาจากประเพณีเสื้อผ้าสีแดงของ หยู่จิ มีลักษณะสามประการ: วัสดุเสื้อผ้าที่อ่อนนุ่ม การออกแบบเสื้อผ้าแบบดั้งเดิมและเรียบง่าย สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่ ร้อนแรงและต่อเนื่อง

ละครรำทั้งหมดใช้สีดำ สีขาว และสีแดงเป็นสีหลัก และใช้สีทองเป็นสีเสริม แบ่ง อารมณ์ของตัวละครด้วยสีหลัก ได้แก่ สีตามอารมณ์ สีที่มีเหตุผล และสีที่เป็นกลาง

สีที่ละเอียดอ่อน: สีแดง และตัวละครที่เป็นตัวแทนของมันคือ Yu Ji สีแดงแสดงถึง ความกระตือรือร้น และเธอเป็นตัวละครเดียวที่ไม่เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับ "การโต้เถียงของ Chu-Han" นี้ การใช้สีแดงเป็นสีตัวแทนของเธอแสดงถึงความอุดมสมบูรณ์ของพลังงานด้านบวกและความมีชีวิตชีวา นอกจากนี้เธอยังเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่ร้อนแรงและต่อเนื่อง สนมหยู่ไม่เคยทิ้งสามีของเธอ จนกว่าเธอจะเสียชีวิต แต่สุดท้าย เพราะเธอไม่ต้องการเป็นภรรยาและเป็นภรรยาของสามี เธอจึงลงเอย ด้วยการฆ่าตัวตาย

สีเสื้อผ้าถูกใช้อย่างชาญฉลาดใน "ฉือ เมียน หมายถึง" แตกต่างจากการใช้สีเสื้อผ้าใน ละครนาฏศิลป์ในสมัยก่อน ละครรำจีนแบบดั้งเดิมส่วนใหญ่ใช้เอฟเฟกต์สีที่เข้มข้น สดใส และ ละเอียดอ่อน ละครนาฏศิลป์ได้รับอิทธิพลจาก "ศิลปะแบบเรียบง่าย" ตะวันตก มีโครงสร้างสีแดง และสีแดงแทนภาพลักษณ์ของตัวละคร เหมือนกับชื่อ ซึ่งเอื้อต่อความแตกต่างของตัวละครและ บุคลิก

ภาพที่ 3 เครื่องแต่งกายประกอบการแสดง หยู่จิแดนซ์

5. ฉากอารมณ์

Yu Ji เป็นบทบาทหญิงที่แสดงโดยผู้ชายในละครเต๋นรำทั้งเรื่อง บทบาทของ Yu Ji รวมเอาสาระสำคัญของบทบาท "Dan" ใน Peking Opera บทบาทของ Yu Ji กลับกันโดยผู้ชายเพื่อแสดงความเป็นผู้หญิงของผู้หญิง ผสมผสานหยินและหยางและแสดงออกถึงความเป็นชายในความนุ่มนวลของผู้หญิง ความตื้อรั้นของมันเหมือนกับ "Yujie ไสราวกับน้ำแข็งและอากาศก็เหมือนสายรุ้ง" นางสนมหญิงเป็นเหมือนแสงเทียนดวงน้อยในคืนที่มีดมิต สวยงามและเปราะบาง ลักษณะที่เกือบจะเปลือยเปล่าของเขานั้นน่าทึ่งมาก แสดงให้เห็นถึงความอ่อนโยนและเสน่ห์ของ Yu Ji ด้วยเส้นสายและการเปิดร่างกายที่นุ่มนวลของเขา

เมื่อ Xiang Yu พ่ายแพ้ ในมหากาพย์ความรักระหว่าง Yu Ji และ Xiang Yu Yu Ji มีความยึดหยุ่นและมีเสน่ห์มาก แพรพราวและเร่าร้อน รักอย่างอ่อนโยนและหลงใหล Yu Ji ดึงด้ายสีแดงออกจากปากของ Xiang Yu และ ด้ายสีแดงเส้นนี้พันรอบคอของหยูจี้อย่างช้าๆ จนกระทั่งเธอแขวนคอตาย เส้นสีแดงนี้แสดงออกอย่างชัดเจนถึงความเศร้าโศกและความลึกลับใจที่มีต่อเซียงหยู ราวกับหัวใจแห่งความรักที่เสียดแทงหัวใจดวงสุดท้าย เพื่อไม่ให้ผู้กมัต Overlord of Western Chu เธอจึงหลั่งเลือดในแม่น้ำ Wujiang! เธอเป็นตัวละครตัวเดียวที่ไม่เกี่ยวข้องกับสงคราม ความอ่อนโยนของเธอมอบให้แก่ Overlord of Western Chu ทั้งหมด และยังนำความสบายใจและความหวังมาสู่หัวใจของผู้คนอีกด้วย

ภาพที่ 4 ละครเต๋นรำ "ฉือ เมียน หมายถึง" Yu Ji และ Xiang Yu เต๋นรำคู่กัน

6. อภิปรายผลการวิจัย

องค์ประกอบการแสดงหยูจี้แดนซ์ การเต๋นรำสมัยใหม่ของจีน พบว่า หยูจี้ มาจากละครเต๋นรำ “ฉือ เมียน หมายถึง” ใช้เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่แท้จริงของ “สงคราม Chu-Han” เป็นตัวหลัก ในช่วงเวลาและพื้นที่เฉพาะเจาะจงตามลำดับเวลาและลำดับการพัฒนาเรื่องราวผู้ชมคือนำเข้าสู่ “เรื่องราว” ในรูปแบบ “นิทาน” ในยามตื่นตระหนกของสงครามผู้อื่น สอดคล้องกับการ

ตีความเนื้อหาของละครเต๋นร่า "ฉือ เมียน หมายู่" ที่เผยแพร่โดย Chen Hui, (2016) รับเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและอารมณ์ความรู้สึกจากวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์แบบดั้งเดิมที่เป็นที่รู้จักของสาธารณชน เพิ่มความแข็งแกร่งให้กับการนำเสนอและการแสดงออกของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน และจัดเตรียมวิธีการทางอารมณ์ที่ละเอียดอ่อนสำหรับการทบทวนความทรงจำทางประวัติศาสตร์จีนดั้งเดิม สืบทอดและเผยแพร่วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน โดยมีรูปแบบการแสดงที่ผสมผสานปักกิ่งโอเปร่า การเต้นรำสมัยใหม่ของจีน เน้นความสง่างามของตัวละครหยูจีและมีความพลิ้วไหวอย่างมีพลัง สอดคล้องกับทฤษฎีการเคลื่อนไหวที่ สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2547) ที่อธิบายว่า การเน้นพลังสามารถกำหนดได้ด้วยการแกว่งไกว การระเบิด การสืบเนื่อง การสั้นพลิ้ว และการลอยตัว การเคลื่อนไหวใด ๆ ต้องอาศัยที่ว่างเป็นปริมาตรคือมีทั้งความกว้างและความสูงที่มีความสำคัญในการกำหนดตำแหน่งขนาดทิศทาง ซึ่ง หยาง ลี่ ผิง สามารถออกแบบกำหนดการใช้พื้นที่ในการแสดงหยูจีได้อย่างลงตัว ทั้งยังสอดคล้องกับบทความของ Jean-Georges Noverre นักออกแบบท่าเต้นในศตวรรษที่ 18 อ้างใน (De Assis Maria and Spangberg Marten, 2004) กล่าวว่า การเต้นรำนั้นอาจจะดูเบาบางมาก เพราะมันมักจะถูกกลืนอยู่ตลอดเวลา ทีมที่แสดงการเต้นโดยส่วนใหญ่จะไม่มีความรู้สึก และเสนอฉากผสมที่สับสนว่าเกี่ยวข้องกันไม่ดีเท่าที่ควรแต่การออกแบบท่าเต้นหรืองานประเภนี้คงอยู่ชั่วครู่หนึ่ง และเกือบจะถูกกลืนทันทีหลังจากความประทับใจที่พวกเขาสร้างขึ้นจบลง

7. องค์ความรู้ใหม่

องค์ประกอบการแสดงหยูจีแดนซ์ การเต้นรำสมัยใหม่ของจีน มาจากอุปรากรจีนแบบดั้งเดิม อุปรากรจีนมีต้นกำเนิดมาจากศิลปะของ Kunqu Opera และการแสดง "ร่าง" ใน อุปรากรปักกิ่ง (Peking Opera) ก็เป็นส่วนขยายของศิลปะ Kunqu Opera การใช้องค์ประกอบโอเปร่าในละครเต๋นร่าส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นในการออกแบบตัวละครและดนตรีประกอบ และการประยุกต์ใช้ องค์ประกอบแบบดั้งเดิมนี้มีความโดดเด่นเป็นพิเศษในภาพลักษณ์ตัวละครของ หยูจี (Yu Ji) ในละครเต๋นร่า นอกจากนี้ยังเป็นตัวแทนทั่วไปของละครเต๋นร่า "ฉือ เมียน หมายู่" ตามประเพณีและการกลับไปสู่ประเพณี

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

8.1.1 หยูจี เป็นตัวละครหนึ่งในประวัติศาสตร์ของจีน ในส่วนของระบบการศึกษาของจีนควรนำเอาศิลปะการแสดงในรูปแบบต่าง ๆ ที่ปรากฏตัวละคร หยูจี เข้าไปมีบทบาทในหลักสูตรการเรียน การสอนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาในแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ทราบถึงความสำคัญของตัวละครและวิธีการแสดง การสวมบทบาทของตัวละคร

8.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติ

8.2.1 องค์ประกอบของ หยูจีแดนซ์ เป็นการวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของแนวคิด รูปแบบการแสดง ดนตรี เครื่องแต่งกาย และฉากอารมณ์ นำมาเรียบเรียงอธิบายให้เห็นภาพอย่างละเอียดชัดเจนที่สามารถเป็นองค์ความรู้ที่นำไปพัฒนาต่อยอด หรือเป็นแนวทางในประกอบสร้าง

นาฏกรรมสมัยใหม่จีนในบริบทอื่น ๆ และสามารถนำไปเป็นแบบแผนในการต่อยอดฝึกหัดในการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษาในประเทศจีนได้ตั้งแต่ระดับพื้นฐานถึงระดับอุดมศึกษา

8.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

8.3.1 นาฏกรรมอีसानมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เป็นอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ควรศึกษาเจาะลึกแล้วนำมาอธิบายให้เป็นความรู้ทางวิชาการ ดังเช่น ลักษณะการแต่งกาย การใช้ผ้า ในนาฏกรรมอีसान ดนตรีประกอบนาฏกรรม เป็นต้น การศึกษาเชิงลึกในรายละเอียดขององค์ประกอบในนาฏกรรมจะทำให้ได้องค์ความรู้ในเชิงวิชาการเพิ่มขึ้น ทั้งยังเป็นการยกระดับศิลปะการแสดงท้องถิ่น เพื่อเป็นฐานข้อมูลและองค์ความรู้ในการที่จะพัฒนาต่อยอดในการสร้างสรรค์นาฏกรรมต่อไป

9. บรรณานุกรม

- เมฆม สอดส่องกฤษ และ ฉวีวรรณ ล่องเจริญกุล. (2553). **กระแสวัฒนธรรม เรื่องราวศิลปะการแสดงทั่วโลก องค์ประกอบนาฏศิลป์จีน**. สืบค้นเมื่อ 29 มิถุนายน 2565. จาก <https://americanidiotonbroadway.com/>
- สุรพล วิรุฬห์รักษ์. (2547). **หลักการแสดงนาฏศิลป์ปริทรรศน์**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bang Xiao. (2022). **Chinese history**. Retrieved 20 June 2022. From <http://www.lib.hcu.ac.th/index.php/10-dboonline/120-bibliography-chinese-history/>
- Chen Hui. (2016). Multicolor cell barcoding technology for long-term surveillance of epithelial regeneration in zebrafish. *Developmental cell*. 36(6). 668-680.
- De Assis Maria and Spangberg Marten. (2004). **editors 'Capitals'**. Fundação Calouste. Gulbenkian : Lisbon.